

Ingveldur Hjaltested og Jónína Gísladóttir í Fuglafirði:

Sum at hoyra eina lítla operu

Aftur fekst tú høvi at hoyra eina konsert, sum borin varð fram av fremmandum listafólki. Og eisini hesaferð var tað Konsertfelagið, ið bar so í bandi, at fáa hesar frægu islendsku »stelpurnar«: Ingveldur Hjaltested, sopran, og Jónínu Gísladóttir, pianist, til bygdina. Uml. 60 fólk vóru samankomin at lurta eftir framúr góðum sangi og fylgispæli, og spell er, at ikki fleiri leggja frá landi, tá ið tilkilar latur bjóðast. Í mun til tað fólk, ið hyggur at fótbólta, var hetta lítið. Men prosentvis mundi hetta vera eins nógv og tað fólk, ið vitjar tilkilar konsertir í útlondum — kanska eitt »dism« meir.

Umseta kenslurnar

Mong eru tey her á landi, ið dáma sang og dyrka hesa grein bæði tíðliga og síðla. Alt gott um tað. Men tað, sum undrast verður á, er, hvi fólk, ið eru sanggláð — ið syngja dagliga fyrri øðrum, ikki mæta upp og lurta eftir eini sangkvinnu, sum hevur fleiri áramál aftan bak sum operasangarinna

og hartil eisini eina drúgvu sangútbúgving. Tilfarið, ið er lagt í tílíkt menniskja, er fjelbroytt: musikalskt talent, góð rødd, gott minni, sjónleikaraevni o.s.frv. Alt hetta er lagt niður í eitt fólk, og tú fært eisini at siggja og uppliva at so er, tá ið slík listafólk trína á pallin og umseta kenslurnar við røddini, varrunum, eygunum, andlitinum í sínari heild og ikki at gloyma kroppin, ið andar av intensiviteti, resonansi og rørir seg í størri og smærri rørsrum. Alt hetta er uppbyggt av einari venjing, ið ikki hevur verið tilvildarlígt, men í sannføring um, at tað at syngja rætt og tolka tað, sum sungið verður, krevur dygd, ein góðan etiskan og estetiskan vilja fyri at kunna framelska tað duldarfulla, sum er lagt niður í einahvørja list. Í hesum førinum er tað sanglistin, ið hugsað verður um.

Stórbær og dramatisk

Hóast Ingveldur Hjaltested var einsamall á palli hetta kvøld, tóktisk tað,

sum ein lítill opera varð framförd. Kynstrug samansjóðaði hon áhoyrarnar og seg sjálva — saman við pianistinum sjálvandi — til ein dialog, sum ringt er at greiða frá, men sagt við fáum orðum: sum bert listafólk kunnu frammana. Um skotið verður rætt, so er rødd hennara ikki lyrisk, men harafturimóti stórbær og dramatisk, um sagt kann vera soleiðis.

Seiuna helvt av skránni gekk munandi betur enn tann fyrri. Rúmið var heldur kaldligt, og ikki er hetta tað besta fyrri røddina. Men hon yvirvann henda trupulleika og tað má sigast, at hon var sera tekkilig, tá ið hon sang operaløgini eftir Puccini. Ei dani í, at áhoyrararnir livdu við í streyminum, bæði frá klaverinum og henni. Kann tað ikki hugsast, at hon merkti hesa ósjónligu kontakt? Ver visur í tí. Gott »samstarv« var millum hana og áhoyrarnar — ein góður dialogur. Hetta var eisini orsak að av einum góðum, musikalskum væl samansettum klaverfylgispæli av Jónínu Gísladóttir, ið bygdí væl upp undir song-

løgini. Gott samstarv var eisini teirra millum.

Livst so spyrst

Hetta var ein góð og frálík konsert. Og betri hevði hon óivað verið, um fleiri fólk høvdu vitjað hana.

Men ikki kann meira gerast, enn at bjóða tónleikafólki henda vegin og lýsa konsertirnar í útvarpi og bløðum. Møguliga fer ansurin fyri tilikun tónleiki at mennast í framtíðini, tí ikki verður so lítið í dag gjørt við sang og tónleik í skúlunum. Og on-

kuntið fer tann skúlanæmingur, sum í dag eigur eina blokkfloytu, at verða trúgvur áhoyrari.

Tað er vón til. Møguleikarnir eru nógvir — livst so spyrst.

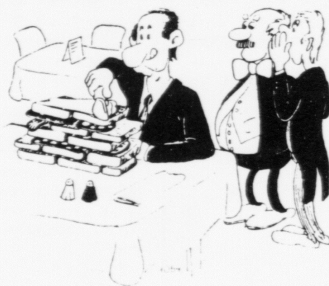
Frits Johannesen

hornið

Ein býarmynd hvørur. Baldursbrá handilin, har mangur havnarborgari hevur keypt morgunbreyð, er ikki longur. Hann stongdi í vikuni.

— Hann er múrari!

Eftir langar og nágreiniligar kanningar eru ættargranskarar nú komnir fram til hvør hin aður ókendi Preben Simonsen er. Hann er sonur And. E. Joensen og abbasonur Chr. N. Chr., sum eisini var gl. lögtingsmaður.

Pauli Ævlesen

Óli í Áarstovu

Í staðin fyri at døma handilskvinnuna í Vestmanna, sum hevur selt seyðamedisin, fer ákærvaldið at krevja, at landsstýrismaðurin, sum hevur givið loyvið, skal eta alt seyðamedisinið í seg aftur.